

kinder ombudsman

het beste besluit:
geef kinderen invloed

Retouradres: Postbus 93122, 2509 AC Den Haag

Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport
De minister van Langdurige Zorg, Jeugd en Sport
Postbus 20350
2500 EJ DEN HAAG

Geachte mevrouw Sterk,

Op donderdag 28 mei 2026 spreekt u met de vaste Commissie voor Volksgezondheid, Welzijn en Sport over de voortgang van de aanpak van huiselijk geweld en kindermishandeling. In december 2025 informeerde uw voorganger, mevrouw Pouw-Verweij, de Tweede Kamer hierover schriftelijk. Met deze brief wil ik mijn zorgen delen over de huidige aanpak van kindermishandeling. In de laatste voortgangsbrief mis ik nadrukkelijk de aandacht voor het luisteren naar kinderen. Juist daar begint een effectieve aanpak. Zolang kinderen niet weten wat 'normaal' is en niet worden betrokken bij besluiten over hun eigen leven, zal de effectiviteit van elke aanpak uitblijven. Voor mij is dat helder: uitleg geven aan, luisteren naar en het betrekken van kinderen moet de basis zijn van ons handelen.

Rapport “Niemand hielp mij”

In november 2025 heb ik het rapport [“Niemand hielp mij”](#) aangeboden aan uw voorganger. Dit rapport bundelt inzichten van kinderen die opgroeien met fysiek en verbaal geweld thuis, gebaseerd op het tweejaarlijkse onderzoek “Als je het ons vraagt” (2020, 2022 en 2024).

Kinderen die opgroeien met ruzie en geweld lopen grote risico's op emotionele schade en ontwikkelingsproblemen. Hoewel de overheid de verplichting heeft om hulp te bieden, concludeer ik in mijn rapport dat een aanzienlijk deel van deze kinderen buiten beeld blijft. Tegelijkertijd speelt de sociale omgeving — burens, familie en anderen — een cruciale rol in signalering en ondersteuning, zeker nu de jeugdbescherming structureel tekortschiet.

Belangrijkste bevindingen

- 8% van de kinderen groeit op in een thuissituatie met ruzie en geweld.
- Deze kinderen beoordelen hun leven en kwaliteit van leven aanzienlijk lager dan leeftijdsgenoten in een veilige thuissituatie.
- Meer dan 80% van deze kinderen ontvangt geen professionele hulp; onder kinderen die hun leven als onvoldoende beoordelen is dat bijna 70%.
- Kinderen in deze situatie hebben vaker te maken met een opeenstapeling van problemen: een onveilige thuissituatie, een beperkt netwerk, minder gunstige woonomstandigheden en problemen op school.

Pagina 1/3

Datum

26 mei 2026

Onderwerp

Inbreng Kinderombudsman debat
aanpak kindermishandeling

Ons nummer

KOM011/2026

Kinderombudsman

Bezuidenhoutseweg 151
2594 AG Den Haag

Postbus 93122
2509 AC Den Haag

T 070 356 35 63
info@kinderombudsman.nl
www.kinderombudsman.nl

*De Kinderombudsman
is onderdeel van de
Nationale ombudsman*

Een proactieve aanpak is noodzakelijk

In de voortgangsbrief van december 2025 vestigt uw voorganger de hoop op het Toekomstscenario kind- en gezinsbescherming. Volgens haar moet "dit – op termijn – een belangrijk deel van de oplossing zijn". Ik benadruk dat op de overheid de verplichting rust om de juiste hulp en bescherming beschikbaar en toegankelijk te maken voor kinderen en ouders die dit nodig hebben. Dit vergt een proactieve aanpak. Het herhaaldelijk verwijzen naar het Toekomstscenario als oplossing voor een groot deel van de problemen van nu, is een vorm van wensdenken dat niet bij de urgentie van het bestrijden van geweld tegen kinderen past. Het is buitengewoon schrijnend dat zowel ouders als kinderen niet kunnen vertrouwen op de organisaties die de overheid in het leven geroepen heeft om hen te helpen en te beschermen. We zakken collectief door een kinderrechtelijke ondergrens wanneer we moeten constateren dat gezinnen over wie melding is gedaan bij Veilig Thuis weer buiten beeld raken en dat de organisaties die de jeugdbeschermingsmaatregelen uitvoeren eveneens falen. Door onvoldoende samenwerking tussen organisaties, door het niet goed opvolgen van richtlijnen, door het niet tijdig beschikbaar maken van passende hulp voor (pleeg)kinderen met een jeugdbeschermingsmaatregel, worden signalen van onveiligheid gemist. Kinderen krijgen vaak niet eens de kans om te vertellen dat zij zich onveilig voelen. En wanneer kinderen zich wél durven uit te spreken, zien wij nog steeds dat die kinderen niet direct de zorg en steun krijgen waar zij recht op hebben. Dit is onverteerbaar. Het is pijnlijk en tegelijkertijd volkomen logisch dat we in deze omstandigheden geweld tegen kinderen pas opmerken wanneer het te laat is. Het vergt meer, veel meer, dan een verwijzing naar een mogelijke oplossing in de toekomst in de vorm van welk scenario dan ook. Het vergt een proactieve houding en aanpak nu, waarin het welzijn en de ontwikkeling van kinderen vooropstaat.

Oproep: normaliseer het gesprek met kinderen

In mijn gesprekken met kinderen valt steeds op dat zij vaak niet weten wat zij mogen verwachten van een veilige opvoeding. Ook geven zij aan dat zij niet zijn meegenomen in beslissingen die over hen zijn genomen nadat hun onveilige situatie bekend werd. Zij voelden zich onvoldoende gehoord, gezien en geïnformeerd.

Ik vraag u daarom:

- Investeer in educatie en bewustwording: maak voor kinderen duidelijk wat een veilige opvoeding is, wat wel en niet acceptabel is, en waar zij terecht kunnen. Normaliseer het gesprek met kinderen en betrek hen actief bij beslissingen die hun leven raken.
- Voer periodieke monitoring uit naar de prevalentie van verschillende vormen van kindermishandeling.
- Vergroot de maatschappelijke kennis over het herkennen van signalen en vormen van kindermishandeling.
- Besteed expliciet aandacht aan "stille omstanders": onderzoek wat hen belemmert om in actie te komen en versterk hun handelingsperspectief.
- Zorg voor een passende en directe respons wanneer kinderen zich uitspreken. Investeer samen met gemeenten in laagdrempelige, kindvriendelijke voorzieningen waar kinderen direct terecht kunnen.

Het voorkomen van kindermishandeling vraagt inzet van de hele samenleving. We kunnen niet blijven verwachten dat kinderen zelf aan de bel trekken. Het signaleren van mishandeling van kinderen en het ondersteunen van hen, is een gezamenlijke verantwoordelijkheid. Een aanpak die hoofdzakelijk op professionals leunt, zal ontoereikend zijn en blijven. Het gaat er ook om dat volwassenen — of zij nu buur, familielid, docent of coach zijn — het gesprek durven aangaan bij signalen van onveiligheid. Door te investeren in een gedeeld verantwoordelijkheidsgevoel vergroten we de kans dat kinderen tijdig de hulp krijgen waar zij recht op hebben.

Met vriendelijke groet,

Margrite Kalverboer
Kinderombudsvrouw

Een afschrift van deze brief stuur ik toe aan de leden van de vaste commissie voor Volksgezondheid, Welzijn en Sport van de Tweede Kamer en van de Eerste Kamer.